

[Steen.]

vejbringelse af de likvide Midler, som er nødvendige for, at Staten kan fortsætte sine Jordkøb og derigennem fremme Udstykningen i det Omfang, hvori Forholdene gør det ønskeligt og nødvendigt. Vi anser det for en Selvfølge, at Udstykningen ikke paa nogen Maade hverken hindres eller sinkes af det Forhold, hvorom der her er Tale. Det er selvfølgelig noget vanskeligt at dømme om, naar man ikke har Lejlighed til at følge det i Enkeltheder og nøje sætte sig ind i, hvordan Forholdene ligger med Hensyn til de enkelte Saneringslaan, som bevilges, men jeg kan ikke nægte, at jeg i Betragtning af selve Ullaansbeløbets Størrelse finder, at det er forholdsvis lidt, der i Forbindelse med Saneringsloven er opnaaet i Retning af at skaffe Tillægsjord og Jord til Udstykning. Den højtærede Minister oplyste, at der var anvendt 2 Mill. Kr. af de 10 Mill. Kr., der til dette Formaal er stillet til Raadighed. Jeg hørte dog med Tilfredshed, at det i mange Tilfælde var lykkedes at løse Spørgsmaalet om Tillægsjord, hvor der forelaa et saadant, og jeg opfordrer den højtærede Minister til fortsat at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, saaledes at ogsaa denne Bestemmelse i Loven kommer til at virke efter sin Hensigt.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremsatte for et Øjeblik siden vedrørende det nedsatte 21 Mands Udvalg en Bemærkning, som Konservative for Tiden fremsætter Landet over, og over for hvilken jeg vil sige: Det er mig ubegribeligt, at netop det konservative Parti vil fremsætte den. Det er den Bemærkning, at man aldrig har set nogen gaa til en Forhandling saa belastet med Fordomme, som Det radikale Venstre er gaaet til Forhandling om de Spørgsmaal, dette 21 Mands Udvalg skulde beskæftige sig med. Jeg vil gerne spørge: Hvori finder det ærede Medlem og hans Parti Berettigelse til at rette denne Kritik mod os? Saa vidt jeg har kunnet opfatte, benytter de enhver Lejlighed til at holde den Tale. Det ærede Medlem benyttede Lejligheden til at holde den her igen. For vort Vedkommende henviser jeg til de Udtalelser, jeg fremsatte ved første Behandling, hvor jeg erklærede mig villig til fordomsfrit at drøfte alt det nye, der maatte foreligge, som det var rimeligt for os at tage med ind i disse Overvejelser, og jeg spurgte: Hvad er det nye i Tiden, som giver os gode og sande Argumenter for at bedømme disse

Forhold anderledes, end vi tidligere har gjort? Paa dette er jeg stadig uden Svar. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem havde tænkt sig, at denne Drøftelse Partierne imellem skulde forme sig paa den Maade, at det ærede Medlem forud, i Forvejen kunde faa en Erklæring om, at naar Drøftelsen af det Stof, vi i Udvalget skulde gennemarbejde og gennemtænke, var færdig, saa havde den overbevist os om, at det var det ærede Medlems Opfattelse, der var den rigtige. Hvis det er Tilfældet, saa har det ærede Medlem unægtelig i Forhold til os taget fejl.

Hvad Finanslovdebatten i øvrigt angaar, da har den, som jo naturligt er, foruden den Række af lokale Spørgsmaal, forskellige ærede Medlemmer har fremdraget og henledet Opmærksomheden paa, beskæftiget sig med de kendte Emner, Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden, Spørgsmaalet om vor Udenrigspolitik, vore Skatteforhold og vor sociale Lovgivning. Om disse Problemer har jeg baade under denne Debat og ved tidligere Lejligheder udtalt mig, og de Synspunkter og den Kritik, der siden da er fremført, er i forrige Uge af Ministrene besvaret saa udførligt og udtømmende, saa jeg intet har at føje dertil.

Naar jeg derimod tænker paa den rent politiske Kritik, der er fremført, og tager denne op til Vurdering og Bedømmelse, saa kommer jeg til det Resultat, at den fremførte Kritik er meget søgt, den er paa visse Omraader overordentlig stærkt overdrevet, og den er igen paa andre Omraader Udtryk for det helt urimelige. Jeg tænker i denne Forbindelse paa et Indlæg, som vi hørte af det ærede Medlem Hr. Elgaard, et Indlæg, hvori det ærede Medlems Fremstilling af den for os alle glædelige Kendsgerning, at der, trods alle Tidens Vanskeligheder, er Orden i Statens Finanser, er et Overskud paa Statens Regnskab — et Overskud, som ikke vilde have været der, hvis ikke Borgernes Indtægter og derigennem Borgernes Forbrug havde været noget større, end man oprindeligt havde turdet beregne det til at være —, i Virkeligheden blev til en Anklage mod Regeringen som Helhed, mod den højtærede Finansminister i Særdeleshed; og for at der ikke skulde mangle noget, sluttede det ærede Medlem sine Betragtninger med at sige, at om Forholdene, som de udvikler sig her i Landet, som de ordnes økonomisk og erhvervsmæssigt, kunde man egentlig med god Grund anvende den berygtede Indskrift, der fandtes over Dantes Helvede: „Her lades alt Haab ude“. Det er en saadan Kritik, jeg tillader mig at kalde dels meget søgt